

**DEN
FORMASTELIGE
TALLERKEN**

- Virusteori Overført På Et Porcelænsmalerværksted

Fortalt og illustreret af

Mikkel Meinike Nielsen

Forord

Denne lille fortælling forsøger, at illustrerer et problem ved den moderne virusteori.

I følge den moderne virusteori har virus ikke nogen egen reproduktionsevne. Videnskabsformidlere bruger ofte den formulering at vira har brug for en vært i form af en celle for at kunne reproducere sig selv. Jeg mener at denne fremstilling er misvisende. Man tillægger med den formulering virus en egen vilje, eller i hvert tilfælde en egen drift, som der efter min mening ikke er noget belæg for at tillægge den.

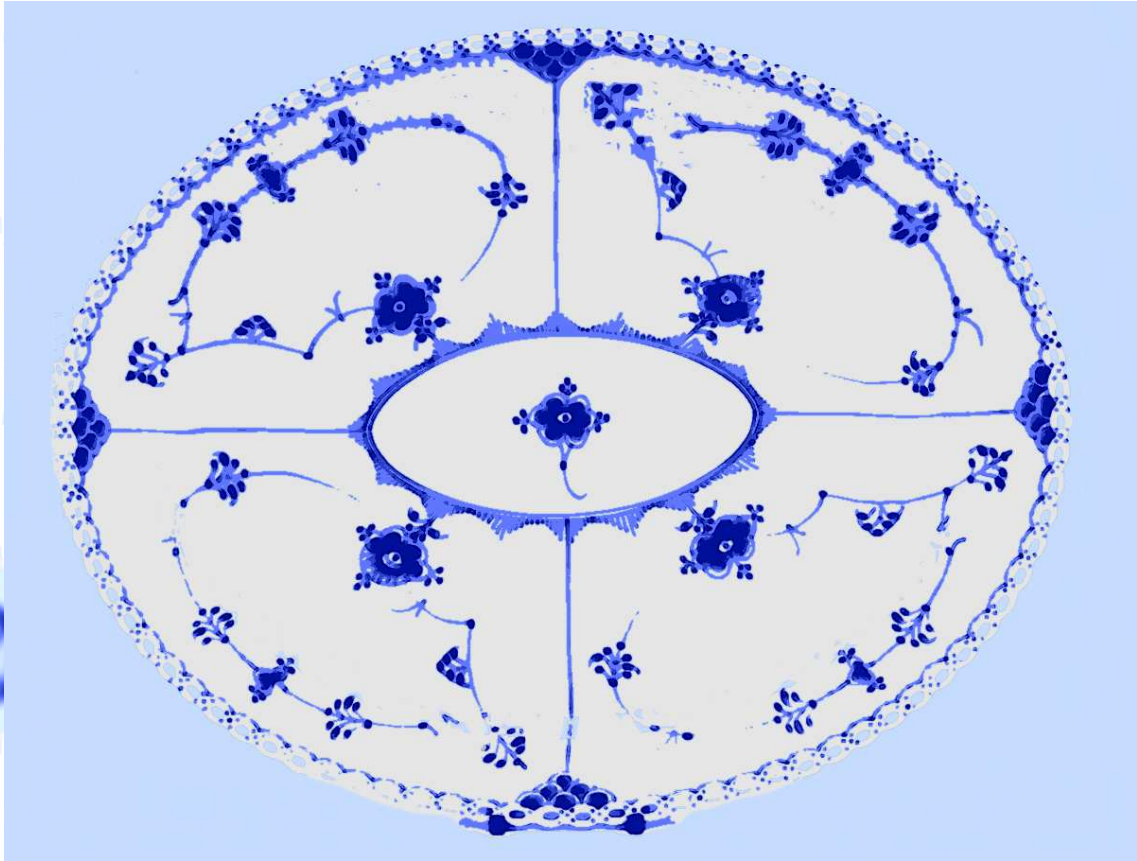
Jeg påstår at vira når man ser på fænomenet ud fra moderne virusteori er lige så lidt aktive i deres egen reproduktion / kopiering som en Louis Vuitton taske.

En Louis Vuitton tasker kopieres og reproduceres i stor stil af mennesker, men berettiger det til at man tillægger den reproduktive evner og siger at den bruger mennesker til at reproducere sig selv.

Det må læseren selv tage stilling til, men den lille historie, som følger her er beregnet på at tydeliggøre problemstillingen på en forhåbentlig både sjov, underholdende og tankevækkende måde.

Skulle nogen finde på at beskyldte mig for at være inspireret af H. C. Andersen i min historiefortælling vil mit svar være. "Selvfølgelig er jeg det". -Og hvem har i øvrigt ikke det?

God læselyst
Mikkel Meinike Nielsen

Den Formastelige Tallerken

- Virusteori Overført På Et Porcelænsmalerværksted

Der var en gang et gammel porcelænsmalerværksted. Det var det bedste og det største porcelænsmalerværksted i hele landet. Værkstedet beskæftigede ikke mindre end halvtredsentyve porcelænsmalere og alt det som kom ud fra værkstedet var af den aller fineste kvalitet.

De fine fruere over alt i landet betalte gerne en skilling ekstra for at få den gode kvalitet og det var et statussymbol at have porcelæn fra værkstedet.

Værkstedet havde en ypperstemalerinde. Det var hende som tegnede for og sørgede for at alt gik som det skulle på værkstedet. Hun var venlig, men bestemt og præcis og sirlig som ingen anden.

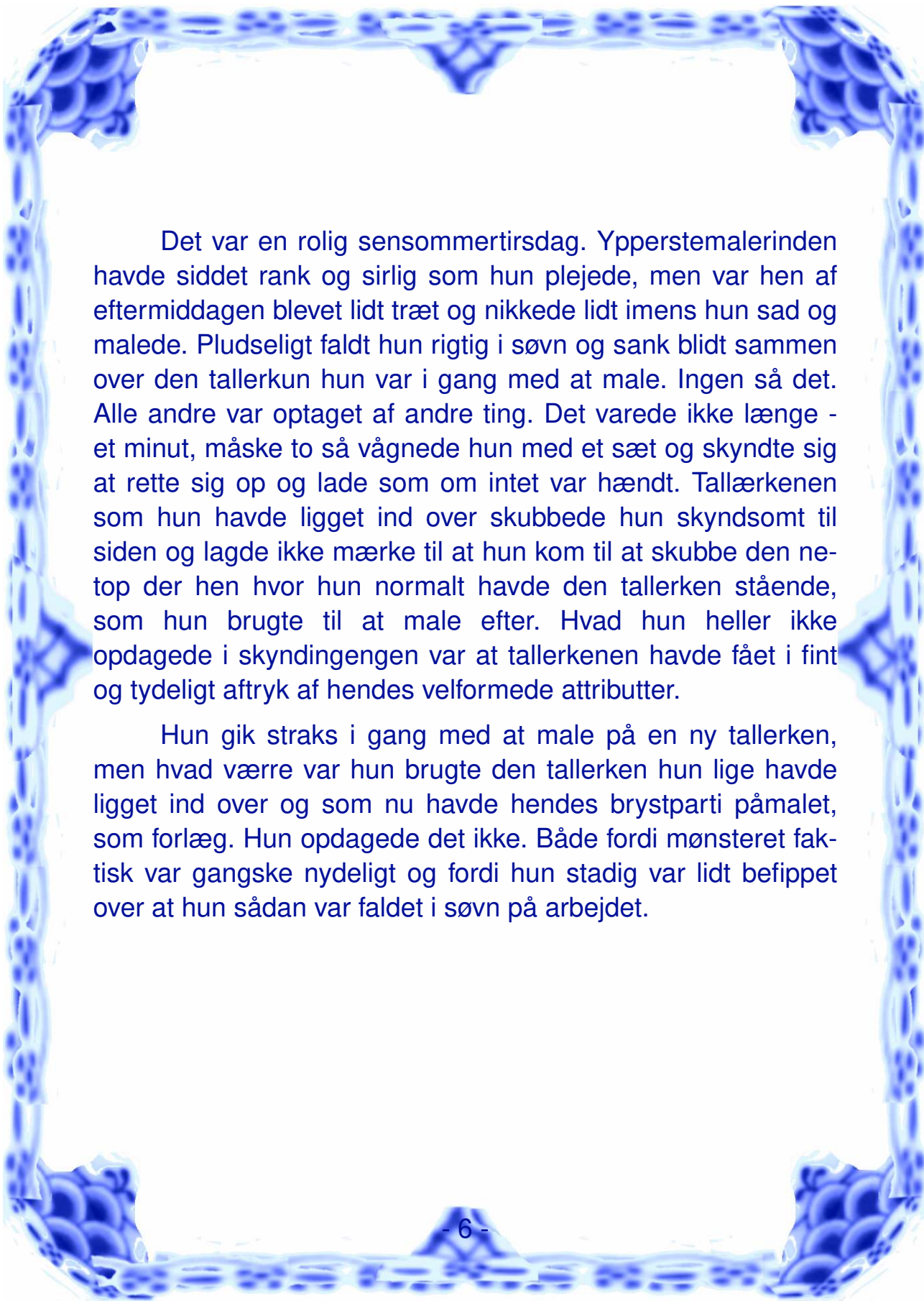
Det var dog ikke kun i porcelænsmalningens svære kunst, at hun var yndig. Hun havde også de ypperligste kvindelige former, hvor særlig et fyldigt og velformet barmparti sprang i øjnene. Ypperstemalerinden vakte både beundring og misundelse, der hvor hun færdedes og det var der jo ikke noget at sige til.

Nu var det sådan at porcelænsmalerværkstedet i meget lang tid havde været landets bedste værksted, milevidt foran sine nærmeste konkurrenter og når man sådan har siddet på tronen i lang tid kan man godt gå hen og blive lidt uopmærksom. Rutiner og vaner tager over og tankerne vandre under arbejdet.

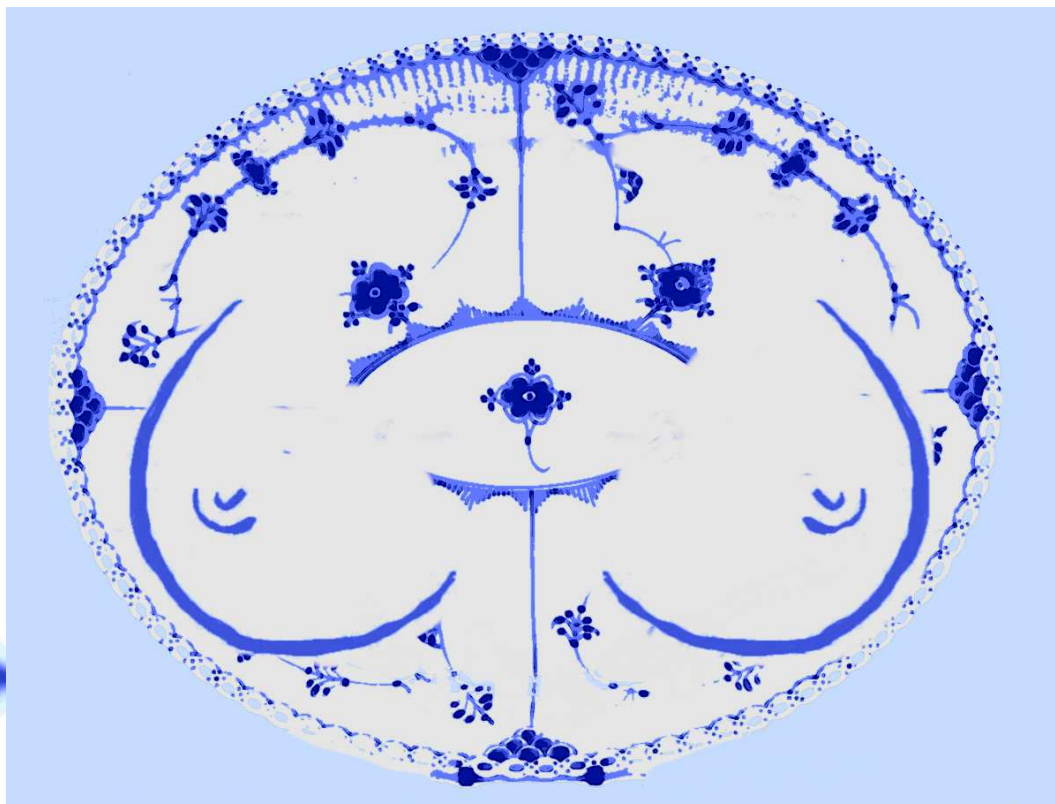

Sådan var det også gået på det berømte porcelænsmalerværksted. Uden nogen rigtig havde bemærket det ind til en dag der skete noget meget underligt.

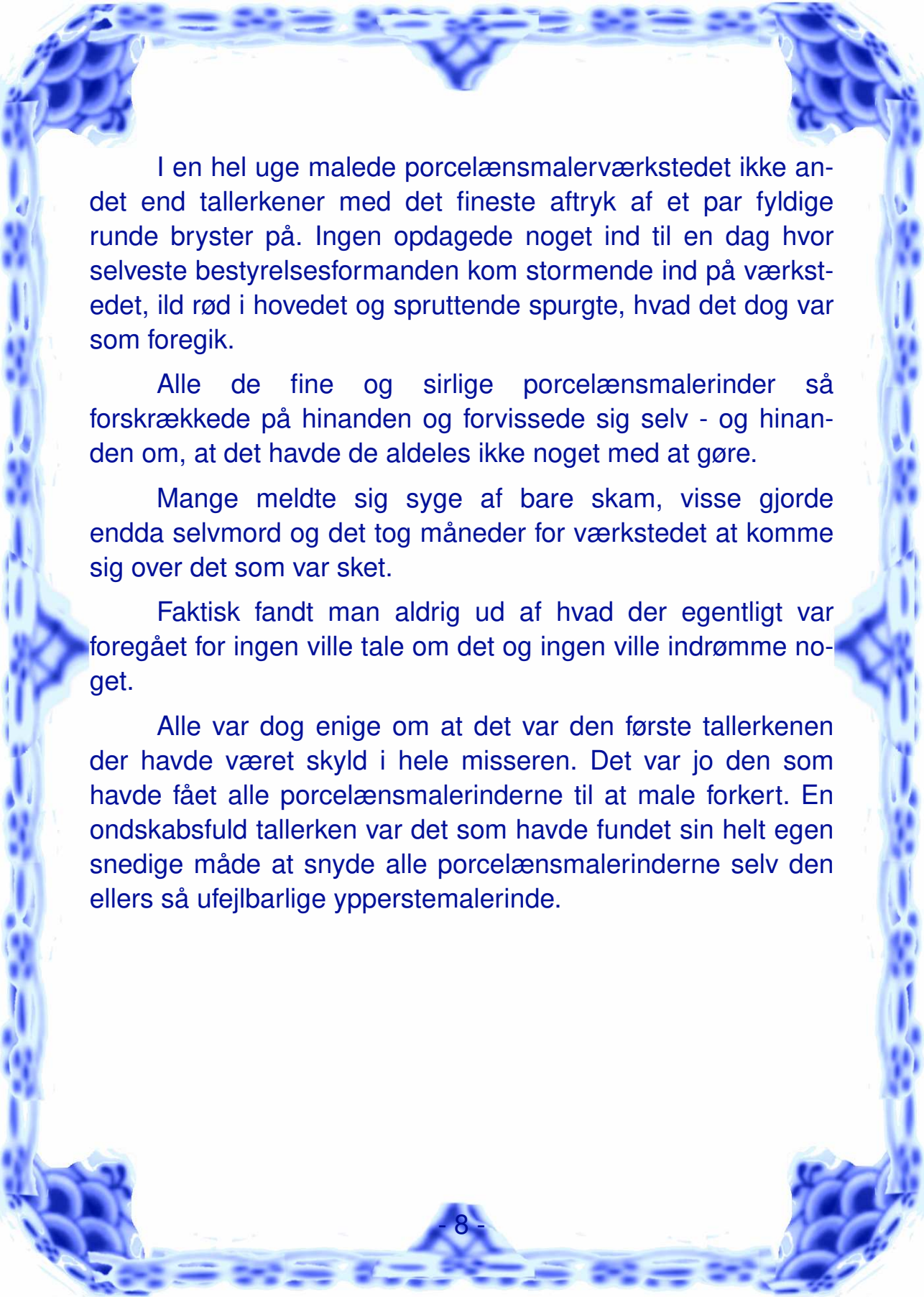

Det var en rolig sensommertirsdag. Ypperstemalerinden havde siddet rank og sirlig som hun plejede, men var hen af eftermiddagen blevet lidt træt og nikkede lidt imens hun sad og malede. Pludseligt faldt hun rigtig i søvn og sank blidt sammen over den tallerken hun var i gang med at male. Ingen så det. Alle andre var optaget af andre ting. Det varede ikke længe - et minut, måske to så vågnede hun med et sæt og skyndte sig at rette sig op og lade som om intet var hændt. Tallærkenen som hun havde ligget ind over skubbede hun skyndsomt til siden og lagde ikke mærke til at hun kom til at skubbe den netop der hen hvor hun normalt havde den tallerken stående, som hun brugte til at male efter. Hvad hun heller ikke opdagede i skyndingen var at tallerkenen havde fået i fint og tydeligt aftryk af hendes velformede attributter.

Hun gik straks i gang med at male på en ny tallerken, men hvad værre var hun brugte den tallerken hun lige havde ligget ind over og som nu havde hendes brystparti påmalet, som forlæg. Hun opdagede det ikke. Både fordi mønsteret faktisk var gangske nydeligt og fordi hun stadig var lidt befippet over at hun sådan var faldet i søvn på arbejdet.

Da hun var færdig sendte hun vanen tro tallerkenen videre til den næste i rækken af porcelænsmalerinder og således blev den nye tallerken med det afvigende mønster nu forlæg for den næste malerindes næste tallerken. Sådan gik den ned igennem rækken af sirlige og dygtige porcelænsfrøkner uden at nogen af dem opdagede noget. De malede bare efter forlægget som de havde gjort så uendeligt mange gange før. Den ene tallerken blev forelæg for den næste og så fremdeles.

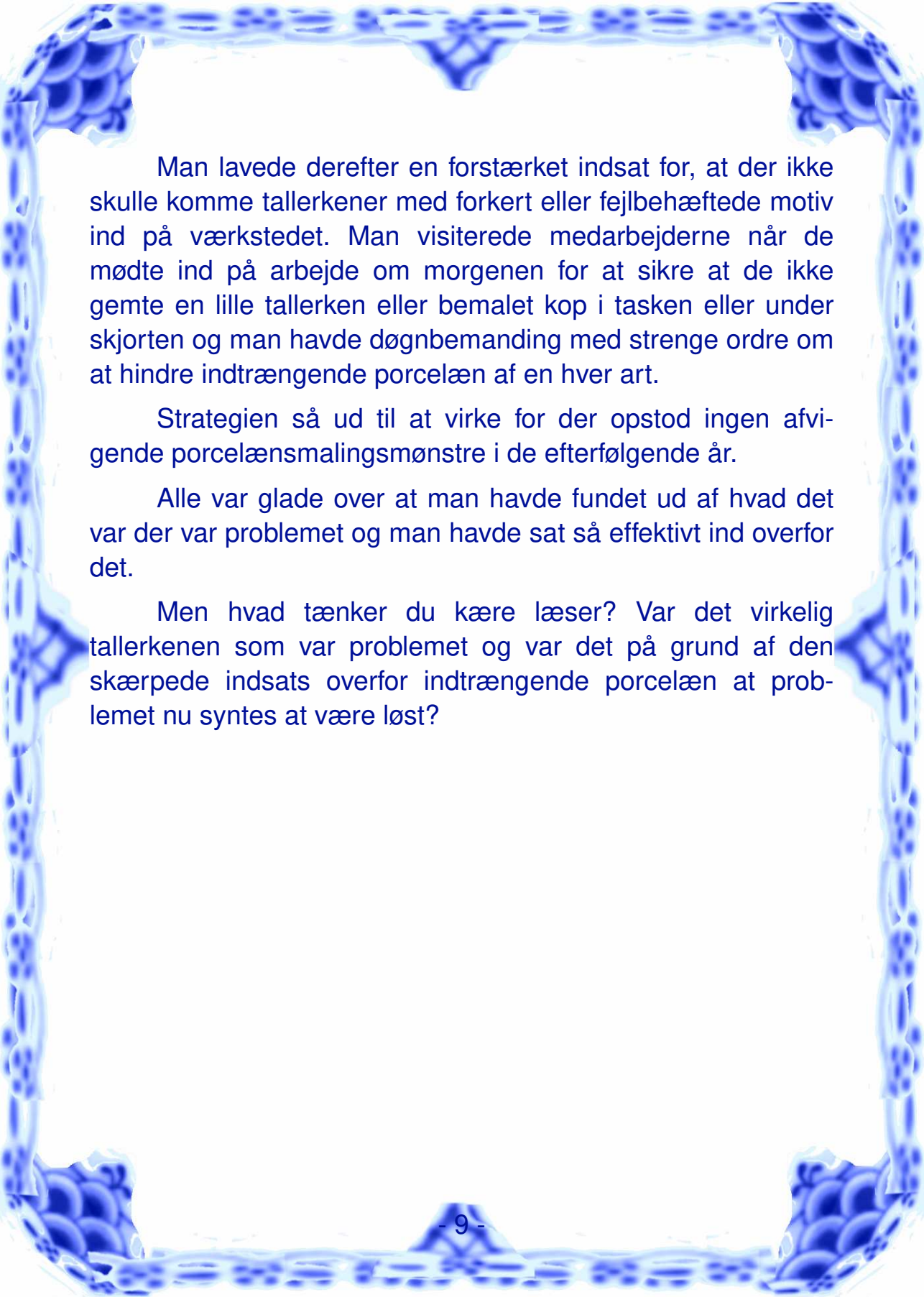
I en hel uge malede porcelænsmalerværkstedet ikke andet end tallerkener med det fineste aftryk af et par fyldige runde bryster på. Ingen opdagede noget ind til en dag hvor selveste bestyrelsesformanden kom stormende ind på værkstedet, ild rød i hovedet og spruttende spurgte, hvad det dog var som foregik.

Alle de fine og sirlige porcelænsmalerinder så forskrækkede på hinanden og forvissede sig selv - og hinanden om, at det havde de aldeles ikke noget med at gøre.

Mange meldte sig syge af bare skam, visse gjorde endda selvmord og det tog måneder for værkstedet at komme sig over det som var sket.

Faktisk fandt man aldrig ud af hvad der egentligt var foregået for ingen ville tale om det og ingen ville indrømme noget.

Alle var dog enige om at det var den første tallerkenen der havde været skyld i hele misseren. Det var jo den som havde fået alle porcelænsmalerinderne til at male forkert. En ondskabsfuld tallerken var det som havde fundet sin helt egen snedige måde at snyde alle porcelænsmalerinderne selv den ellers så ufejlbarlige ypperstemalerinde.

Man lavede derefter en forstærket indsats for, at der ikke skulle komme tallerkener med forkert eller fejlbehæftede motiv ind på værkstedet. Man visiterede medarbejderne når de mødte ind på arbejde om morgenen for at sikre at de ikke gemte en lille tallerken eller bemalet kop i tasken eller under skjorten og man havde døgnbemanding med strenge ordre om at hindre indtrængende porcelæn af en hver art.

Strategien så ud til at virke for der opstod ingen afvigende porcelænsmalingsmønstre i de efterfølgende år.

Alle var glade over at man havde fundet ud af hvad det var der var problemet og man havde sat så effektivt ind overfor det.

Men hvad tænker du kære læser? Var det virkelig tallerkenen som var problemet og var det på grund af den skærpede indsats overfor indtrængende porcelæn at problemet nu syntes at være løst?